

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **Ing. F. B.**, proti žalovanému **Zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu v Brně**, se sídlem Brno, Moravské nám. 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2005, č. j. O-99/391/2005, o námitce podjatosti vznesené vůči soudcům Krajského soudu v Brně Mgr. Bc. Radovanu Havelcovi, JUDr. Janě Jedličkové a JUDr. Janu Šancovi,

t a k t o :

Soudci Krajského soudu v Brně Mgr. Bc. Radovan Havelc, JUDr. Jana Jedličková a JUDr. Jan Šanca **nejsou vyloučeni** z projednávání a rozhodování o žalobě proti rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Brně ze dne 27. 6. 2005, č. j. O-99/391/2005, vedené pod sp. zn. 31 Ca 127/2005.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou dne 24. 8. 2005 se žalobce domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Znojmo ze dne 20. 4. 2005, č. j. OR-91/2005. Tímto rozhodnutím nebylo vyhověno nesouhlasu žalobce s neprovedením opravy zápisů právních vztahů k nemovitostem z původního přidělu podle dekretu prezidenta republiky číslo 28/1945 Sb. poř. č. 62 - usedlost čp. 164 v katastrálním operátu v k.ú. Štítary na Moravě.

Návrhem podaným v zákonné lhůtě uplatnil žalobce námitku podjatosti vůči ve výroku uvedeným soudcům Krajského soudu v Brně. Důvod podjatosti pak spatřuje v tom, že tito soudci rozhodovali o opravném prostředku A. B. (matky žalobce) proti rozhodnutí Okresního úřadu Znojmo, pozemkového úřadu ze dne 27. 7. 1995, č. j. PÚ 8775/92 - Šm. Uvedení soudci při rozhodování věci však nepřihlédli „k prokázaným skutečnostem“ a rozhodnutí Okresního úřadu Znojmo bylo rozsudkem ze dne 31. 10. 1997, č. j. 30 Ca 337/95 - 18, potvrzeno.

Ve svém vyjádření k podané námitce podjatosti všichni jmenovaní soudci uvedli, že žalobce neznají a k věci ani účastníkům nemají žádný vztah.

Při posouzení důvodnosti námitky podjatosti vycházel Nejvyšší správní soud z § 8 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), podle kterého jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce však nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Rozhodnutí o vyloučení

soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tak, jak zákon tuto příslušnost stanovil, je tato zásadně dána a postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný. Vzhledem k tomu lze vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí přidělené věci jen vskutku výjimečně a z opravdu závažných důvodů, které mu reálně brání rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě.

Jde-li o důvody uvedené v první větě § 8 odst. 1 s. ř. s., tak je třeba uvést, že poměr k věci může vyplývat především z přímého právního zájmu soudce na projednávání věci, tedy zejména v případech, kdy by mohl být rozhodnutím soudu přímo dotčen ve svých právech. Soudcův poměr k účastníkům nebo k jejich zástupcům může být založen především příbuzenským nebo jemu obdobným vztahem, může jít také o vztah ekonomické závislosti. Takové důvody zjevně dány nejsou a žalobce je ani nenamítal.

Žalobce možnou podjatost spatřuje v tom, že se shora uvedení soudci podíleli na rozhodování věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp.zn. č. j. 30 Ca 337/95, v níž A. B. brojila proti rozhodnutí Okresního úřadu Znojmo, pozemkového úřadu ze dne 27. 7. 1995, č. j. PÚ 8775/92 - Šm. Touto námitkou tak žalobce zřejmě směřuje do věty druhé předmětného ustanovení (tj. vyloučení soudce z důvodu jeho podílu na předchozím soudním řízení). Smysl a účel tohoto ustanovení spočívá ve vyjádření principu instanční oddělenosti řízení před jednotlivými funkčně příslušnými soudy jako záruky vnitřní nezávislosti soudní soustavy, a tím i práva každého na spravedlivý proces. S ohledem na specifika správního soudnictví je nutno pojem „předchozí soudní řízení“ interpretovat tak, že tutéž věc nemůže u krajského soudu a poté u Nejvyššího správního soudu projednávat a rozhodovat stejný soudce. Totožnost věci pak bude dána totožností účastníků a předmětu řízení (předmětem řízení zde je přezkoumání určitého správního rozhodnutí).

Z uvedeného tak plyne, že žalobcova námitka nemůže být důvodná, neboť se v dané věci nejedná o totožnost předmětu ani účastníků (žalobce i žalovaný jsou v obou věcech různí a rovněž rozhodnutí podrobená soudnímu přezkumu jsou zcela odlišná). Navíc není ani naplněna podmínka instanční nadřízenosti, neboť obě řízení byla, resp. jsou, vedena u téhož soudu. K této problematice se již vyjadřoval i Nejvyšší správní soud, který ve svém rozhodnutí ze dne 19. 3. 2003, č. j. Nao 2/2003 - 18, uveřejněno pod číslem 53/2004 Sb. NSS, uvedl, že *podíl soudce na rozhodování v „předchozím soudním řízení“ ve smyslu § 8 odst. 1 s. ř. s., který zakládá důvod pro jeho vyloučení, se týká rozhodování ve stejné věci u soudu nižšího stupně; „předchozím soudním řízením“ není řízení v jiné soudní věci, byť by se i týkala těchž účastníků.*

Ze všech těchto důvodů pak Nejvyšší správní soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. listopadu 2003 (opraveno správně na 3. listopadu 2005 JUDr. Doškovou dne 5.1.2006)

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu